

[Ømann.]

om, at man ikke kunne tillade sig at lave opsparingsordninger med skattebegunstigelser.

Her vil jeg gerne sige et par ord til hr. Haunstrup Clemmensen, der jo elsker opsparingen og advarer mod attack på opsparingen. Jeg kan godt forstå, at man fra konservativt hold med næb og klør forsvarer disse ordninger, som andre skal finansiere. Her er der virkelig tale om en af de velbærgedes bastioner, et af de områder, hvor en indkomstfordeling fra fattig til rig kan foregå i al stilfærdighed og uden den ubehagelige presseindblanding, som udbytningsbestræbelserne på lønfronten kan føre med sig. Standpunktet er forståeligt og konsekvent; lige så konsekvent som det frådende svar for indeksordningerne, vi præsenteredes for i TV-avisen forleden. Men når det er sagt, så må jeg sige, at det er lidt uforståeligt for mig, at socialdemokraterne kan anerkende, at disse ordninger nu har borgerret, og det er lige så uforståeligt for mig, at de radikale kan slå denne kolbøtte fra den parole, der gjaldt før valget, at ingen skal tvinges til at betale sin naboskat, til nu at sige, at man godt kan godkende disse ordninger og disse fradrag, men at det da godt kan være, at man engang skal kigge lidt nøjere på dem, fordi dette bare er første halvleg.

Jeg er interesseret i et grundigt og et sagligt udvalgsarbejde, men jeg vil gerne sige på forhånd, at mit første formål med det er at blotlægge, hvilke sociale skævheder disse ordninger i deres helhed medfører.

Hanne Reintoft: De særlige pensionsbeskatningsregler skulle principielt virke på den måde, at beskatningen af indkomster kan udskydes til pensionsalderen, men finansministeren erkender jo selv i den skriftlige fremsættelse af lovforslaget, at ordningerne benyttes til rent skattebesparende formål. Det vil altså sige, at loven om beskatningen af pensionsordninger m. v. vil blive en ren fiduslov, der kun fremmer de velstillede på bekostning af dem, der betaler den fulde skattebyrde vel i forventning om, at samfundet til gengæld udbetaler dem en retfærdig pension, når de efter mange års arbejde har ydet, hvad de kunne. Jeg kan ikke helt være enig med hr. Nordqvist i, at

der skal særlig ekspertise til at se denne tendens i lovforslaget, og det er jo i øvrigt en tommelfingerregel, der anvendes i alle finansministerens lovforslag.

Hvis denne lovgivning skal bevares, vil den fremme skattesnyderiet, den vil stadig medvirke til, at folk i al almindelighed efterhånden mister enhver tillid til en retfærdig påligning af skattebyrderne og også mister den sidste rest af tillid til, at de sociale ydelser, pension osv., fordeles efter behovskriterier.

Vi er jo allerede nået dertil, at selve skattebetalingen er blevet et yndet spekulationsobjekt. De, der har forbindelser eller råd til at købe sig forbindelser til jurister, revisorer, regnskabsførere og skatteeksperter i det hele taget, har større muligheder for at få skattelettelse end dem, der blot efter bedste evne og vilje forsøger at få pålagt en retfærdig skattebyrde. Når den almindelige borger så konfronteres med de mennesker, der har købt sig indsiget i denne komplicerede lovgivnings fordele, så bliver han skuffet og samfundsfjendtlig, og regeringen kan ikke blive ved at undre sig over, at modviljen bliver større og større.

Vi kan selvfølgelig ikke acceptere denne udvikling henimod at gøre alle landets skatteydere til større eller mindre skattespekulanter. Der burde ikke være den mindste tvivl om, at skatterne skulle fordeles således, at de, der havde de bredeste skuldre at bære byrderne på, også bar dem. Vi foreslår derfor, at loven om beskatning af renteforsikringer m. v. ophæves, og at der indføres en normal beskatning. Det er den eneste retfærdige og tillidvækkende beskatningsform, der kan fungere i praksis efter sin hensigt og til alles tilfredshed.

Jeg forstår ikke den tale — jeg tror, det var fra venstres side — om, at man skal kunne stole på engang indgåede aftaler. Der er på dette område som på andre i denne regerings tid brudt så mange aftaler med det almindelige menneske herhjemme, at den tillid vist er meget vaklende.

Dernæst et par bemærkninger om den særlige indkomstskat m. v., der blev indført i juli 1960 og ikke omfattes af kildeskatte-lovgivningen. Særlig indkomstskat betales af en række engangsprægede indtægter og havde vel en vis berettigelse, da skattefradraget reglen var gældende, fordi disse særlige